

Jahodové blues

Když se jdu poprvé podívat, jak vlastně vypadá práce zdravotního klauna na brněnské onkologii, jsou moje první kroky po chodbě dětského onkologického oddělení jednotky intenzivní péče značně nejisté. Rozhlížím se kolem sebe a vidím příjemně barevné stěny, obrázky a hračky pro malé i větší pacienty. Jsem mile překvapena ze záhadné vůně, která se line chodbou, žádný typický nemocniční zápach dezinfekcí a léků, ale taková svěží ovocná vůně – kde se tady vzala? Myšlenka mi okamžitě přeskóčí rovnou za nosem k misce jahod, kterou má na postýlce malá, smutně hledící holčička bez vlásků, je napojená na spoustu hadiček, hubeňoučká, ani nedokážu určit kolik jí může být roků. Vidím, že na postýlce visí cedulka s datem narození.

V duchu počítám...čtyři roky, to je šílená situace...to mě vůbec nenapadlo, že tu budou i tak malé děti, co mám dělat, kam se mám dívat?

Jsem zděšena a v duchu si říkám, že to asi neustojím, je to příliš silná káva, ta dětská onkologie. Zvládnou sem pravidelně docházet a rozesmát jako zdravotní klaun třeba zrovna tuhleto malou Markétku?

Moje první otázky a nejisté rozvahy, které mi běžely hlavou před osmi lety, kdy jsem jako zdravotní klaun začínala a učila se humoru a klaunství, a to od prvního náhledu v nemocnici, potom také na spoustě seminářů, jsou teď už minulostí. Tenkrát jsem se rozhodovala, zda tuto práci budu dělat, jestli ještě neřeknu ne, protože mám prostě strach z tak silné mezní situace, jakou je právě setkání s dětským pacientem na onkologii.

Za Markétkou tenkrát přišel pan "doktor Pytlík", veselý popletetený chlapík v pruhovaném obleku, v rukou ukulele, na hlavě klobouk a na nohou krásné společenské boty nazuté obráceně.

I mě tenkrát rozesmálo už jen to, že stál ve dveřích do Markétčina pokoje, padal mu klobouk a tvrdil, že je nový primář. Ale důležité bylo, že se usmívala Markétka, a dokonce se naklonila z postýlky a chtěla podivnému doktorovi klobouk podat...

Aha, ona se může hýbat, ona se může smát, no jasně a proč ne, říkám si v duchu a začínám se také bavit tím, co klaun na pokoji předvádí a jak s ním malá holčička úžasně spolupracuje.

Moje obavy a nejisté černé myšlenky se rozplynuly, bylo rozhodnuto. Zkusím se stát zdravotním klaunem, budu se učit. Uvolnila jsem se a s úsměvem sledovala "doktora Pytlíka", jak očichává svým červeným nosem voňavé jahody v misce na Markétčině postýlce a začíná hrát na ukulele jahodové blues...

Je to už osm let, ale byl to pro mne zlomový silný zážitek, který mi pomohl práci zdravotního klauna pochopit a hlavně se pro ni rozhodnout.

Tak se zrodila postava klaunky „sestry Sádry“, která spolu se svými kolegy zažívá v nemocnicích často krásné, dojemné anebo třeba i úplně normální lidské a klaunské příběhy.

Jana Kučerová

Zdravotní klaunka sestra Sádra

Příběh je z knihy Malé zázraky, které je možné si stáhnout na www.zdravotniklaun.cz